

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΔΑΝ

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΟΠΩΝ

‘Η ἐνδιαφέρουσα διάλεξις τοῦ δόκτηρος Ἀλφερέδ. Πῶς κατέλα ἔχουν τὴν μηχανισσή τῶν χαρακτῆρα μας ωρὶ τὰ ὄντερα μας. Ποιεὶς ἐνόματα φέρουν διαυγά στεύξην ἀνθρώπων. ‘Η τραγικὴ ιστορία ἐνέστι Γάλλου φειτηποῦ. Ποιεὶς εἶναι ὡς χειρότερες σύγκριση. Τὰ αἰώνια θυμάτων τῶν γυναῖκων. Πῶς έγινε επιτακτική μοιραλτείρια τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολής.

δόκτωρ Ἀλφορέλ διέθηκε μὲν θαρύ κλ' ἐπίστου θῆμα στὴν ἔδρα. „Ολος ὁ κόπος που πού εἶκεν τ' ἀπόδεια εἰλέ συγκεντρωθῇ στὴν εὐρύχωρῃ αἰθουσαῖς τῶν ιδιαίτερων, θεώρησε υπόχρεων τοὺς γάτους χειροκρότηση. Ο δόκτωρ ὑποκλίθηκε μὲν εὔγενεια, δεξιά κι' ἀριστερά, ἐθέλατο μὲν προσσκή τὶς σημειώσεις του πάνω στὴν ἔδρα κι' διὰς τελείωσες κάθε θύσιος, ἀργούσεις τὴν δωματία του·

—Κύριες και κύριοι, τους είπε ό δόκτωρ, με μά καθαρή και μετάλλική φωνή, σήμερα θά σας δηγυγθώ μερικές ιστορίες, από τις οποίες άποδεικνύεται τόξεις: «Η τύχη μας, ή σταδιοδρομία μας,

εσής. Η τοχή μας, η σπουδαιότερη μας,
τὸ πάντα κομμιὰ φορά ἔξαρτόντων ἀπὸ τὸ δύναμις που μᾶς ἐβο-
σε σὲ δὸνούς μας, Σ' αὐτὸ τὸ υπομέρασμα κατελήγει ὑπέρ τὸ
μακροχρόνιες μελέτες. Ο̄ θάνωπος στὴ ζωὴ μοιάζει μὲ τὸν τα-
ξιδιώτη. Ἀπὸ τὴν ὥρα που θὰ γεννηθῇ μέχρι τὴν ὥρα που θὰ
πεθάνῃ, ὅλο τὸ τελεῖον του εἰναὶ κανονισμένο μὲ τὴν παραμικρό-
τερη πλεπομέρεια, ὅπως τὸ δρομοδόκιο ἕνὸς πάσιον! Η τόχη
καὶ μόνο ἡ τόχη κανονίζει τὴ ζωὴ αἱς! Αν δὲις οἱ ἀνθρώποι
πίστευαν ὡς αὐτὴν θὰ ἦσαν εύτυχισμενοι. Αὐτὸ δὲλλωτες φαίνεται
καθαρά σ' ὅλες τὶς ιστορίες καὶ τὰ παλιὰ παρασκήνια τῶν
λαῶν. Ο καθεὶς ἀνθρώπος γεννηθῆκε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς ὄντος
στρου ποὺ τὸν ὀδηγεῖ στὸ δρόμον του. Διὸν μπορεῖ δὲ νὰ ξερούγη
ἀπὸ τὴ μαγνητικὴ ἐπίδραση του. Οι παραθέτες αὐτοῦ τοῦ φυσι-
κοῦ νόμου τιμωροῦνται πάντοτε σκληρά. Καταστρέφονται. Τ' ὅ-
ντος λοιπὸν είναι μιὰ ἀποκάλυψις τῆς τοχῆς σας. Κ' ἡ πιὸ ὀν-
δεη μάτισσα μολίς θὰ πάτε νὰ τὴν ουμούσευθητε, σᾶς ρωτάει,
πρῶτα ἀπ' ὅλα, ποιὸ εἶνε τὸ δυναμικά σας. Ἀπ' αὐτὸ καταλαβαίνει
τὸ χαρακτήρα σας, τὶς φιλοδοξίες σας, τὰ διενία σας καὶ μαν-
τεύει τὸ μέλλον σας. Ή παραπτήσεις μου λοιποῦ ἀπειδεῖαν τὸ
ἀκόλουθωμα πράγματα: Τ' ὅντας Εὔγενον, παραδείγματος χά-
ριν, τὸ φέρουν ἀνθρώποι ποὺ μποροῦν νὰ παλαίσουν μὲ τὴ ζωὴ
καὶ νὰ νικήσουν. Η διασωτικὴ κατάστασις τους εἴνε περιφρόμη-
ται καύουν τερέλλα δύνεια δὲν ἀποτούν παράφοροι τὶς γυναικεῖς
κι' έχουν, ὑποκατέστησαν, πρακτικὸ μυαλό. Γιά νὰ κερδίσουν τὸ πα-
γινδι μὲ τὴν τοχὴ τους, παίζουν πάντα μὲ ἀνοικτὰ χαρτιά καὶ δὲν
προάσουν ἀπὸ τὶς αἰσθαντικές της. Ωστόσο έχουν καὶ μιὰ μικρή
κι' στὸ ρωμαϊστικό. Αγαποῦν νά βούσκωνται καμιαὶ φορά
μονοὶ τους οἱ ἔνα ωμῷφρο ἀκρογιάλι τὴν ὥρα ποὺ γέρνει ὃ ή-
λιος ἡ ὄποιαλμάνουν τὴν δύνωμορφη ζεστασιά τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ
ἔνω τοι χιόνι ἔχει στολίσει τὰ δέντρα τῶν κήπων. Αὐτὴ η κανονι-
κὴ πορεία τους, νά, μπλέξουν σ' ἀσχημές περιπέτειες καὶ ν' ἀ-
πογοητευθῶν ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἔρωτα. Είχα ἔναν τέτοιο φοι-
τήση στὸ Σορόθην. Λεγούτων Εὔγενον Ντεσπάν κ' εἰλ' ἔθειτο στὸ
Παρίσιο ἀπὸ τὴν ἐπαρχία. Τὰ πρώτα χρόνια τῆς φοιτητικῆς ζωῆς
του τὰ πέρασαν μὲ χρονομετρικὴ ἀκρίβεια. Σηκωνόταν πάντα πο-
λὺ πρωΐ, μελετούσε, ἔρχοταν στὸ πανεπιστήμιο, γευμάτιζε ὠρι-
σμένην ὥρα, κοιμούται. Πήγαινε στὶς Βιολογικῆς, δείπνουσε καὶ
γύριζε στὸ σπίτι του γιὰ νά μελετήσῃ πάλι καὶ νά κοιμηθῇ. Οι
φίλοι του ἀρκούσσε νά κυττάζουν τὸ ρολόι τους γιὰ νά κατα-
λάβουν ποὺ θα μποροῦσαν νά τὸν θρώνου. Καὶ ποτὲ δὲν γελάστη-
καν σ' αὐτὸ τὸ υπόλοιπον τους. Η μέρα του κύλουσε τόσο
κανονικά, σαν τὸ πρόγραμμα τοῦ σχολείου! Τίποτε δὲλλο δὲν
ἐνδιέφερε τὸν Εὔγενον ὅπτε τὴ μελέτη του. Ο κόσμος νά χαλού-
σε γύρω του ἔκεινος δὲν θυσ' αὐτ' ένα λεπτὸ τῆς μέρας του

πρακτικός στή γζή του, μόλις θριοκόταν στην έξοχη μαγευόσταν άπο το γύρω τοπείο. Εγχύοντας τό μοναδικό σκοτό πού πήγε για γίνη έπιστημα και ποθώδης τόν έρωτα. Και μάζι μέρα ξκανε τη γνωμιμία μιᾶς όμορφης ύπαλληλου. Αύτό το κορίτσι, χωρίς νά το θέλω, τον καταστρέψε. «Έξακοδος έπάνω του μια μοραΐας υποτελεί κι' ό έρωας της τόν δώδημας σιγά-σιγά στό θάνατο. Είχε τ' ίνομα της θεάς του έρωτος. Τη λέγαν «Αφροδίτη». Σπάνια ζώμας έκεινες πού φέρουν αύτό τ' ίνομα κάνουν εύτυχη-ομένους τούς φίλους τους και τούς γνωστούς των. «Έχω παρατηρήσει ότι τα 90 % αυτών των γυναικών έχουν μόνο ωμάτια στή ζήση τους. Ο έρωας τους σοκρηπίζει τό θάνατο κι' ή γνωμάς α-υπός ποτέ σχεδόν δέν ψέρει την εύτυχια. Προδεινει, όπως λέν, μια μεγάλη γρυουσιά. Το ίδιο συνέθη και με τόν Ντεσπάν. Από την άλλη κιδώλια μέρα τής συναντήσεως τους σάχισαν νά γάνη την όρεξι του, νά μη μπορεί νά μελετήση, νά μη λαμβάνη τακτικά λεφτά από τούς γονείς του και τέλος άπογοητεύσιός έγκατελείψε τό Πανεπιστήμιο. «Επειδή τόν άγαπούσα, προσπάθησα νά τόν ζεθήσων. «Οταν έμαθε την περιπέτειά του, άναγκασθηκα νά τού έξηγήσω, και νά αιτία δλῆς τής δυσιτάχιας τόν ήταν ή τρυφερή φίλη του. «Τ' άστρο σου, τού είπα, και τ' άστρο τόν άγαπημένου σου, είνε τελείως διαφορετικά και δέν μιτορωνά τα ταιριάζουν. «Εσύ έισταν ήνας ήσυχος και θετικός άνθρωπος γωρίς φαντασιοπλήγιες κι' δινειρά. «Η φίλη σου είν' άκριθώς τ' άντιθετο πότε σένα. «Αγαπάει τόν έρωτα, είναι φιλοδοξη, της ζρέσει τα τοπελέα και διασκεδάζει με τούς άνδρες. «Έξασκει μαλιστα σπύνες άνθρωπους σαν έσενα μιά μεγάλη άτυχια. «Αγ θές νά γλυτώσης απ' αύτο τό δάινεόδο, φόντος σα νά την ξεχάσης. «Ο Εύγενιος με κύνταζε σαν άφροπλημένος.

—Αὐτό είνε ἀδύνατον, μοῦ εἶπε τέλος. Τὴν ἀγαπῶ. Προτιμῶ νὰ τεθάνω παρά νὰ τὴν ἀφήσω.

Κατάλαβα τότε ότι η μοιραία γονητεία τής φίλης του είχε¹ έπι-
δρασει τόσο στην ζωή του, ώστε την είχε τελείωσε καταστρέψει. Ο
Εύγενιος είχε μεταβληθή ως ένα θύμα.² Ήταν μπλεγμένος στα δί-
γυα μας γυναικάς δυνατότερης στό χαρακτήρα από αύτον και
κατ' οποια πειδία τόν έκανε δι τη θήλει. Αναγκασθώμα να παρασέ-
γθω ότι ήταν χαμένος. Και πράγματι, αύτός δι φωτιάς. Ήτερο³
όπο λίγον καιρό έπεισε μιά νύχτα στα νερά του Σηκουάνα. Τό⁴
καταστρεπτικό άστρο τής φίλης του τόν είχε δηγήσει στην αύ-
τοκτονία!

τοτε σωστοί κέρδειροι. Τού
δηλητηριάζουν τή ζωή με
τίς φρον δεις τους, δὲν
δύνων νό ἔχη οὔτ'
ἔνα φίλο καὶ τὸν κλειδώ-
νουν στο πάπι μέ τη δύνα-
τον ή λίγου. Οἱ ἀνδρες τους
εἶνε πάντα διθυραιοὶ με
δι-
δούντο χαράκτρα. Καὶ
συνήθω λέγονται 'Αλ-
φόνσι! ' Δηνοῖς 'Αλφόν-
σος ταιριάζει εξαιρετικά
στοὺς ανθρώπους που φο-
βοῦνται καὶ τὴ οἰκία τους!
Αὐτοὶ εἶνε τὰ βύματα κά-
θε... Εὐλαλίας, ἡ ὅποια
φθάνει μέχρι τοῦ σημείου
ταῦ τοῦ θρέψη κιόδας!
('Η σινέργεια εἰς τὴ σε-
λίδα 109.)

ΤΟ ΚΟΛΠΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 105)

ἄν παντερειτώ διπώς ὄντερποτολῶ... Θέλω τι γυναικά μου θελκτική σύν κι' εσας, σεμνή σους κι' εσας, απλοτημένη σους κι' εσας, τους ξέρετε ἀπό ρισταλή, και νοικοκυρουλά διτως.... οπως αστικάς υπεισθεις! Δεργεσε, λο.πον., το μωμαστούμε στο μελινού τα πενχγα πρωνωτά της προσωπήτης μου ἔργασις;... Εἰσθε ο τιτος της ιωανκής γά μενα γυναικας, άπως ανερθως τον ποντούσσα και των ον.ιρευόμυν μυστικά τοσον καιρυ...

Δις ΜΙΑΟΤΟΝ (μὲ προσποιητὴ συνθεφρήτη). — Θεέ μου, πόσο εινώλα ενθνούσαις σέτε εσίς οι άν.ρες;... Ήρων ἀπό μά ώρα δεν γνωρίζαστε, και τώρα μὲ ζητάτε σε γάμο;... Τι νά περιμένω, λο.πον., ἀπό τώση ἑπιπολα.ο.ητα;... "Όχι, Λ." Καλύτερα νά ζησω αφρωτομένη στο επαγγελμά μου, που τοσο το ἀγαπω;...

ΝΤΠΚ (εμπατούμενος κάπως). — Στό λόγο της τιμῆς μου, σᾶς βεβαώ, δεσποινής, διτι μιλάν σοφαράτα... "Εννοια σας, και ξέρω νά θυτικά είναι πρωτης και τα πρόσωπα και τα πράγματα;... Θα ζωστε ειντημορένη κοντά μου, γιατί τον τύπο τὸν δόκο σας τὸν λατρεύω μυστικά μόνο χρόνια;... "Οσο για τα παιδιά του ἐπαγγέλματους σας, τα δύονά ἀμάρτια και θά ἐγκαταλείψετε, σᾶς βεβαίως ούτι σε λίγα χρόνια... θάξουμε....άρκτα ἀπό δαντά, γά νά τα ἀντιρέθετε! Και ωά νά δοά μας πει, αίμα μας και σάρκα μας, και..."

Και ΦΡΑΙΖΕΡ (άνογνος ξαφνικά τὴν πόρτα). — Τά συνηγρητήριά μου, ἀνεψη μου.. "Εγνες τοσο εινθλωτός υπέρμαχος του γαμού, ώστε δὲν πιστωτε πει σ' αντιά μου..."

ΝΤΠΚ (κυττάρωντας κάποιο θεάτρον τῆς δεσποινίδας τη δεσποινίδα Μπόλτον, πού χωριγέλανε ανιγνωστικά, μπλέως ώστοσο μὲ ίκεσια τὰ χέρια του). — Θεία μου καλή, ίδων ή μόνη ειναιρία νά μὲ παντρέψετε δρστικά.. Δεν θέλω τη δεσποινίδα Φέργκουνς.. Ούτε και τά λεπτά της;... "Ενώ τη δεσποινίδα Μπόλτον, μὲ δόλη μου την κυρδιά θά την δεχόμασι, ἀν.. ἀν, έννοια, με δέχεται κι' εισεπι.. (Σωταίνε καταλήκτος, βλέποντας τη δεσποινίδα Μπόλτον νά ξεσπά σε ἀράρτα γέλιας...

Και ΦΡΑΙΖΕΡ (γελάντως κι' εισεπι). — Μά μον ξητάς τ' ἀδόντα, ἀνεψη μου.. Ζητάς νά παντερεῖς ἔκεινη την δύοις ἀρέδωντας δεν θέλεις!..

ΝΤΠΚ (κεφανόπλητος και χωρὶς καλά καλά νά καταλαβαίνη). — Πώς;... Τι είστε, θέν μου;... "Η δεσποινίδα είνε... είνε;..." Και ΦΡΑΙΖΕΡ. — Είνε ή δεσποινίδα Φέργκουνς, ἀνεψη μου, κι' δημοσιονής δεσποινίδα Μπόλτον. Σωταίξα σοφωμάς το παυχίδι αιτό. Θέλεις νά την παντερεῖς, λαούν;

ΝΤΠΚ. — Μ' δῆλη μου την καρδιά!...

Και ΦΡΑΙΖΕΡ. — Τότε σᾶς ἀρήνο μόνους, γά νά τα πῆτε καλύτερα. (Φάγει).

(Οι δύο νέοι πλησιάζουν δ' ένας τὸν άλλον, δίνουν τά χέρια κι' ἀνταλλάσσουν ἐνθρό φλημα, το φλημα της γνωριμίας, τού έρωτος και τῶν δράσων του...) .

ΕΝΑΣ ΑΝΩΦΕΛΟΣ ΗΡΩΙΣΜΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 81)

φνικά μπροστά στὸ θαυμάτερά τῶν ζώων, 'Αρκετή ὥρα δ' ένας έξέταζε τὸν ἄλλον, σάν ν' ἀπορούσαν γι' αὐτός τὴν συνάντηση. "Ητανε φαρεόρ, πώς δ' ουλτάνος είχε πολὺ καλές διαθέσεις. Πολὺ ήσυχα πλησιάσα τὸν καινούργιο ἐπισκέπτη του, ἔπειτα σκηνήθηκε δρμος, ὡψώσ τὸ μπροστινό ποδι τοῦ ἀκόυστης δυνατά πάνω στὸ δόμο τοῦ Σερβίλ, σχίζοντάς τον μὲ τὰ ινχια του. 'Εκείνοις λόγιας κι' ἔπειτα κάτω ἀπότομα.

Μιά κραυγή φρίκης ἀντήχησε μέσα στὸ πλήθος. 'Ο ουλτάνος δύμας δέν σαλέων διόλου. Μέ απορία κύπτα τὸ θύμα του, χωρὶς νά τὸ ἀγύζῃ.. 'Ωστεσ δ' Σερβίλ σηκώθηκε δρμος. 'Ο ἀριστερός του δόμου ήσταιε βασιει πληγμένος. 'Ωπισχώρησε ἀργά-ἀργά τρια θήματα, χωρὶς νά πάση νά κυττάζη κατατάματα τὸ λιοντάρι, πέρασε στὸ γειτονικό κλουσθ, ἔκλεισε καλά τὴν πόρτα και θρέμηκε σε δσφάλεια.

— Δικο είγα, δέν είνε διόλους άγριο τὸ λιοντάρι, είπε στούς δύρθρωπους που ἔτρεξαν δμέας νά τὸν περιποιηθούν.

Μόλις δύμας πρόφερε μὲ δάνωντα φωνή αυτές τις ήρωικές λέξεις κι' ἔπειτα κάτω δανισθητος, λιποθυμημένος. Τὸν πῆγαν δέ μέσας στὸ νοσοκομείο κι' θύστερα ἀπό δύτων μέρες, γιατί νά πρόλασουν τὴ γαγγραίνα, διναγκάστηκαν νά τοδ κόψουν τὸ χέρι.

Μιά γενναία κληρονομία, δίνοντας καινούργια τροπή στὴ ζωή του, τὸν παρηγόρησε για τὸν τόσο ἀνόητο σκρωτηριάσιο του. Γρήγορα έξασε και τὴ Σολάν, ποι ἀκόλουθος τὸν θηριοδαμαστή και σὲ λιγο κατάπτησε μπαλάρινο στὸ τάρικο.

Μονάχα μιά θασαύλη τὸν είδαν νά φεύγει μὲ θουρκαμένα μάτια δπό μιά διαλεχτή φιλική μας συγκέντρωσι.

— Από τώρα σεβγεις; τὸν ρώτωσα, κάνοντας πώς δέν πρόσεξα τὰ δακούσμενά του μάτια. Γιατί τόσο θιαστικός, διατητέ μου Σερβίλ;

— Πότες νά μείνω; μον δάπαντησε. Πώς νά σταθῇ ένω δ' ἀλίθιος, κοντά στὸν Ντρυιόδν, τὸν τοσαματίας δει.ωματικό που ιππήσει τώρα μίσσα πολ.διν. μὲ τὸ κοινέν του γέρο και τὶς χρυσές του ἐπομβείς. Πώς νά ψποτων τὸν διαποσεκτη σύγκοιτο τῆς θλακείας μου μὲ τὸν προσγειτικό ησι.ηπούσιο στὸν Σερβίλ πρόσφερε δυό εκστομ.

Τὴν άλλη μέρα ιηθαίσει πάς δ' Σερβίλ πρόσφερε δυό εκστομ μύσια στὸ δάσυλο τῶν ἀπομάνων.

Είχε γενναία καρδιά δ καλός μου φίλος..

ΠΩΣ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ Η ΤΥΧΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 65)

Οι Ἀλφόνσοι έχουν τὸ πιό ἀδύνατο διστρο τοῦ σύμπαντος. Δὲν έχουν ποτὲ δική τους γνώμη, παρασύρονται δπό τοὺς άλλους και πολὺ σπάνια διαπρέπουν στὴ ζωή. Είνε τὰ αιώνια θύματα!

— Εκείνες πού είνε κατάλληλοι γιά σύνυγοι είνε ή Εύθυμιες. "Όσες γυναικες έχουν αὐτό τὸν δικόμα, είνε υπερθλικά τυχερές και κινούν δλην τὴν συμπάθεια. Είναι καλές, δὲν έχουν ίδιοτροπίες, συνήθως είνε ἀρκετά ωμοφροφες και τὸ μόνο ἀλάτομα τους είνε δτι εύκολα παρασύρονται σε μιά περιπέτεια. 'Ο δρός δημος πού θά παντερηθῇ μιας Εδύμης αν είναι λίγη έξυπνος, μπρέι νά την κάνει ψφωσιωμένη σύνυγο μὲ τὴν ἀγάπη του και τὶς περιποίησης του. Είνε ἀπό τὶς λίγες γυναικες που άναγνωρίζουν τὶς θυσίες τοῦ ἀνδρός και τὶς προσπάθειες του νά δημιουργήση μια δινήτη κι' εύτυχισμένη ζωή στοὺς δικούς του.

— Ο δόκτωρ 'Αλφρέδος κατόπιν ἔξηγησε στ' ἀκροτηρίο του, που είχε μείνει κατάπληκτο ἀπό αυτές τὶς ἀποκαλύψεις του, δτι ποτὲ τὸ διόδιμα τῶν ἀνθρώπων δὲν δίνονται τυχαία. 'Η δάρπτη δύναμι πού κανονίζει δλο τὸν κόσμο και ρυθμίζει τὶς πράξεις του, δινει στὸν καθένα μας τ' δνομά του και τοῦ χαράζει τὸ δρόμο πού πρόκειται ν. ἀποκλούσθηκε. Πολλοί θέβανται δπό τοὺς θηνητοὺς δὲν θρίσκουσι τὸν δρόμο τους. Πάντοτε δημος διλοι πατασταλάζουν σ' αὐτόν και ποτὲ δὲν κάνουν κάπι μονοχοι τους. 'Ολες τὶς πράξεις τους τὶς κανονίζει τὴν τούχη, ή δάρπτη δύναμι πού μετά τὸ θάνατο τους, Γι' αὐτό ἀλλούστε λο ολοκλήρωσης σχολούμεναι μετά τὸ θάνατο τους. Γι' αὐτό διλούστε τὸν δανακόπιτον μόνο μετά τὸ θάνατο τους. 'Οτις της Ανατολής, πού είνε ή μόνοι οι όποιοι ἀπό πολλές χιλιετρές οδηγούμενοι μετά τὰ μαστικά τῶν δαστρών, πιοτένους τυφλά στὴν τούχη και τὴν άριστουν νά δημηγήση τὴ ζωή τους μὲ καταπληκτική έμπιστοσύνη.

ΑΛΜΠΕΡ ΜΟΥΑΝΤΡΕ

ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΟΥΛΑΠΙΚΙΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 72)

— Επρεπε λοιπον τώρα νά περάση κι' αὐτός μπροστά ἀπ' τοὺς νεονύφωρους, νά τοὺς συνχαρή και νά τοῦ διην. Δὲν ύπηρε δλη έδοδος. 'Ακολούθησε τὴν ἀδύνατη κυρια και τὰ παιδιά. λογαριάζοντας μὲ τὸ νοῦ του νά πάρε ταξι γιά νά προστάση τὴ Ρηνούλα. Ασφικά δημος, καθώς προχωρούσε ποκάποτα πίσω ἀπ' τὴν θέση του, νόμισε πώς δλοκλήρη ἐκκλησίας τοῦ Αγίου Σουλαπικίου στριφούριές μπροστά στὰ θωλωμένα μάτια του. Δὲν ήταν δυνατόν. Κι' δημος, έκει, κοντά στὴ νύφη, δινάμευσ στὸν στενούς συγγενεῖς τῶν νεονύφωρων, έτεκε δκ. 'Οστανοιέ, δ. θίσος δ. κ. 'Οστανοιέ. Τούδιν μάλιστα τὸ χέρι, οι δλοι καιλάρια κοιλιά του δανταραζόταν δπό τὰ δυνατά γέλια. Οι δλοι συγγενεῖς τὸν κύταζαν περιεροι.

— Θά σᾶς έξηγήσω, θά σᾶς τὰ δηγηθμό στὸ τραπέζι, στὰ φρούτα, νά γελάσετε και σεις!... τούς είπε δ. κ. διευθυντής, ἐνώ έσφυγε καλοκαρδός τὸ χέρι και τού παραζαλισμένου 'Αλέξι Κονρά.

— Θά δημολογήσω, δηγητέ μου Κονράρ, πώς αὐτό δέν τὸ περίμενες ποτέ! τού είπε τέλος, γελάντας πάντα, μὲ τὴν καρδιά του.

Και καθώς δ νέος, σαστισμένος, δέν έβρισκε τί ν' ἀποκριθή, δ καλοκαρδός προϊσταμένος του, πρόσθεσε σιγαλά, σχεδόν στὸ αὐτό του:

— Αντε τώρα! τρέχα νά θρήσκη μικρούλα σου, παληόπαιδο...

— Κι' δν, δπός έλπιζω, έγεις καλό σκοπό, θά σὲ στεφανώσω ἐγώ διοίσι, δδώ, στὴν έκκλησία τοῦ 'Αγίου Σουλαπικίου..

ΕΝΑ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 64)

ρές, ἐπιτέλους άναγκαστηκα νά τῆς κάνω παράπονα .. Δέν είλετοστο. Μητρώας δέν ἔπρεπε νά τῆς παραπονεθῶ ; Τί λές και σύ, παιδικοί μου;

— Απεντανάστα, μασά, έκανες πολύ καλά... τῆς απάντησης χαμογελάντας μὲ καλωδιώνη.

— Αναψ ςτερα ἔνα τοιχάρο και τὴν ρώτησε μήπως τὴν ένοχληδόν δ κατέν.

— Μπα! Τι λές, παιδικοί μου! διόλου!... αποκριθήκε δ γρηγούλα εύτυχισμένη.

Τώρα πει πήρη θάρρος. Μέ μια εύτυχισμένη πονηρή ἔκφραση στὸ συμπαθητικό πρόσωπο της, δνοίει τὸ μεγάλο συρτάσιο, έθεγαλε διάφορα έργαδειρά της και τάρερε περιφαν νά τὰ δηγιούς της. 'Ο Πέτρος τελγνήσε προφιλακτικά, δπαλά, μὲ θαυμασμό. Τὴν θαυμαλέσε μινόν νά μη κουράζεται τόσο πολύ, νά προσέσχει τὴν ύγεια της, τὰ ματία της, νά μην έργαζεται τὴ νύχτα μὲ τὸ φώς. 'Εκείνη τὸν καθημούντας γελασή, σάν μουδιασμένη, κατάπληκτη ἀπ' τὴν τόση εύτυχισμένη της.

— Χρόνια είγα νά νοιούλα τὸ διόλο την χαοά στὴν ψυχή μου, σάν δπέψει! δ μοιλόγησε στὸ τέλος, σάν μιλούσε στὸν έαυτο της.

— Καί για μένα ή σπιερινή ήσοα είνε ή πιό εύτυχισμένη τῆς ζωῆς ήσου, μασά, πρόσθεσε δ πέτρος.

— Κι' ήσαιν δλήθεια κι' οι δυό πολύ εύτυχισμένου.